

Sygnatura akt IV Ka 275/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2018 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Elżbiety Reczuch Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2018 roku

sprawy J. K.

syna J. i D. z domu K.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 25 stycznia 2018 roku, sygnatura akt II K 487/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 180 zł opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 275/18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wystąpił z aktem oskarżenia przeciwko J. K. oskarżając go o to, że w dniu 20 stycznia 2015 roku w miejscowości T. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w celu użycia za autentyczny podrobił podpis A. K. na umowie o świadczenie usług z platformą satelitarną (...) o nr (...), a następnie po otrzymaniu sprzętu przywłaszczył dekoder P. wraz z kartą cyfrową i dyskiem zewnętrznym m-ki S. o łącznej wartości 1160 PLN, wprowadzając tym samym przedstawiciela (...) w błąd co do osoby zawierającej umowę

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 & 1 kk w zw. z art. 11 & 2 kk

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2018 roku (sygn. akt II K 487/16) Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich:

I. oskarżonego J. K. uznał winnym popełnienia czynu opisanego wyżej i za czyn ten na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37 a kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, zaś na podstawie

art. 34 § 1 a pkt 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego nieodpłatną kontrolowaną pracę na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym przez czas trwania kary;

II. na mocy art. 44 § 2 kk w zw. z art. 195 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego wpisanego do księgi dowodów rzeczowych tut. Sądu pod poz. 127/16 zarządzając pozostawienie go w aktach sprawy;

III. zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty w sprawie, zaś uzasadnione wydatki poniesione przez Skarb Państwa zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wskazanego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenia z punktu I dyspozycji zarzucając:

1) Naruszenie przepisów postępowania w rozumieniu art. 438 pkt. 2 k.p.k.

a) art. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w zw. z art. 42 Konstytucji RP poprzez ich niezastosowanie i przeprowadzenie rozprawy podczas nieobecności oskarżonego w dniu wydania wyroku, co uniemożliwiło realizację przysługującego mu prawa do obrony.

b) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu oraz zasad logiki i doświadczenia życiowego i uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego a pominięcie okoliczności zmniejszających stopień jego winy w tym przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie wniosku o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej;

c) art. 132 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż zawiadomienia o pierwszym terminie rozprawy głównej wysyłane po kilkukrotnym jej odroczeniu nie może odebrać dorosły domownik.

d) art. 350 § 1 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez niczym nieuzasadnioną zmianę sędziego sprawozdawcy przez Prezesa Sądu Rejonowego w Ząbkowicach.

e) art. 390 § 1 k.p.k. polegające na rozpoznaniu sprawy przed Sądem Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich pod nieobecność oskarżonego, co do którego uznano, iż zawiadomienie niepodjęte w terminie doręczono skutecznie, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia, określoną w art. 439 § 1 pkt. 11 k.p.k.

f) art. 404 § 2 k.p.k. poprzez prowadzenie rozprawy przez nowo wyznaczonego sędziego sprawozdawcę w dalszym ciągu mimo, że powinna być ona prowadzona od początku.

Z uwagi na wskazanie uchybienia wyroku sądu I instancji, na zasadzie art. 427 §1 k.p.k. i art. 437 §2 k.p.k. apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Sąd I Instancji nie dopuścił się wskazanych w apelacji uchybień, zaś lektura apelacji prowadzi do wniosku, iż skarżący podnosi zarzuty nieadekwatne do sytuacji procesowej oskarżonego albo wręcz odnoszące się do sytuacji nie mających miejsca.

Odwołując się do art.6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zgodnie z którym każdy ma prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą przy rozstrzyganiu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym albo o zasadności każdego oskarżenia w wytoczonej przeciwko niemu sprawie karnej, skarżący w istocie nie wykazuje w czym przejawiać się miało naruszenie wskazanego przepisu w procedowaniu sądu I instancji. Podobnie rzecz się przedstawia jeśli chodzi o przywołany art.42 Konstytucji RP stanowiący, iż odpowiedzialności karnej podlega ten

tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Zasada ta nie stoi na przeszkodzie ukaraniu za czyn, który w czasie jego popełnienia stanowił przestępstwo w myśl prawa międzynarodowego (ust.1). Każdy, przeciw komu prowadzone jest postępowanie karne, ma prawo do obrony we wszystkich stadiach postępowania. Może on w szczególności wybrać obrońcę lub na zasadach określonych w ustawie korzystać z obrońcy z urzędu (ust.2) Każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu (ust.3).

Dziwić musi tak sformułowany zarzut apelacji skoro ani prawo do sądu (art.45 Konstytucji RP) ani też prawo do obrony oskarżonego w niniejszym postępowaniu nie zostało naruszone, zaś oskarżony odczuł skutki prawne własnych zaniechań i ignorancji stosowanych do niego pouczeń.

Prawdą jest, iż oskarżony wyrażał wolę zakończenia niniejszego postępowania bez przeprowadzenia rozprawy składając stosowny wniosek w postępowaniu przygotowawczym (k.74). Prokurator jednak nie skorzystał z możliwości przewidzianej w art.335 kpk, a skoro złożenie takiego wniosku ma charakter fakultatywny, to nie sposób czynić z odstąpienia od wywiedzenia tegoż wniosku przedmiotu apelacyjnego zarzutu.

Prawo oskarżonego do udziału w postępowaniu jak też podjęcia obrony zostało ze wszech miar zagwarantowane, jednakże oskarżony z prawa tego po prostu nie skorzystał. Skarżący odwołując się do brzmienia art.374 kpk odnosi się do brzmienia tego przepisu obowiązującego do 30 czerwca 2015 roku. Z dniem 1 lipca 2015 roku wobec nowej treści art. 374 § 1 kpk (znowelizowanego przez art. 1 pkt 120 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2013 r. poz. 1247), obecność oskarżonego na rozprawie głównej przestała być obowiązkowa (poza wyjątkiem wskazanym w art. 374 § 1a kpk, co wynika z literalnego brzmienia tego przepisu i jakakolwiek szersza wykładnia w tym zakresie pozostaje zbędna (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 2015 roku, III KK 132/15). Obecność ta jednak uznana być może za konieczną, na co pozwala brzmienie zdania drugiego art.374§1 kpk.

Oskarżony sprawstwa swego nie kwestionował (k.100) wyrażając wolę zakończenia procesu bez przeprowadzenia rozprawy, a zatem brak było powodów do uznania obecności oskarżonego za obowiązkową. Co za tym idzie odwoływanie się do bezwzględnej przyczyny odwoławczej opisanej w art.439§1 pkt 11 kpk stanowi swoistego rodzaju nieporozumienie.

Odnośnie zaś naruszenia przywołanych w uzasadnieniu apelacji art.133 kpk i art.139§1 kpk, to również nie sposób uznać aby był to zarzut trafny. Oskarżony oczywiście ma prawo wyjechać do Niemiec w celach zarobkowych i podejmować tam pracę, pamiętać jednak musi o obowiązkach ciążyących na nim w toku postępowania. O tychże pouczony był w toku postępowania (k.65). Wśród przepisów do których odnosiło się pouczenie oprócz art.133 kpk, był też przepis art.138 kpk, co zdaje się przemilczać skarżący. Zgodnie z art.138 kpk strona, a także osoba niebędąca stroną, której prawa zostały naruszone, przebywająca za granicą, ma obowiązek wskazać adresata dla doręczeń w kraju; w razie nieuczynienia tego pismo wysłane na ostatnio znany adres w kraju albo, jeżeli adresu tego nie ma, załączone do akt sprawy uważa się za doręczone. Sąd I instancji nie miał zatem obowiązku wysyłania korespondencji przeznaczonej dla oskarżonego do Niemiec i właściwie stosował rygor przewidziany w art.139§1 kpk, który w niniejszej sprawie stosowany był wspólnie z art.138 kpk, a zatem nie można mówić o nieprawidłowościach w doręczaniu oskarżonemu korespondencji sądowej, skoro w piśmie z 9 stycznia 2017 roku (k.143) wskazał adres do korespondencji, a następnie uczynił to ponownie w piśmie z dnia 26 lutego 2018 roku (k.198), zaś sąd I instancji kierował korespondencję pod wskazane adresy.

Zupełnie nieuzasadnione pozostają również zarzuty naruszenia przepisów postępowania w związku ze zmianą składu sądownego w niniejszym postępowaniu. W istocie skład ulegał zmianie ale miało to uzasadnienie i nie nastąpiło z naruszeniem przepisów postępowania. Zarządzeniem z 18 października 2016 roku sprawę przydzielono do rozpoznania SSR (...), a z powodu długotrwałej choroby sędziego (na mocy zarządzenia z dnia 23 stycznia 2017 roku – k.151) przydzielono sprawę do referatu SSR (...) który jednak nie rozpoczął przewodu sądowego (k.155) i na mocy zarządzenia z dnia 10 lipca 2017 roku (k.160) sprawę przydzielono do referatu SSR (...) (k.160) odwołując się

do zarządzenia Prezesa SR w Ząbkowicach Śląskich z 3 lipca 2017 roku (A-202-13/17), którego treść ujawniono w toku rozprawy odwoławczej (k.236). Postępowanie Prezesa pozostawało zatem w zgodzie ze wskazaniami wówczas obowiązującego art.351§1 kpk i zmierzało do szybkiego, merytorycznego rozpoznania sprawy, natomiast podnoszony zarzut naruszenia art.350§1 kpk ma się nijak do realiów niniejszej sprawy.

Sędzia SR (...)rozpoczęła przewód sądowy 25 stycznia 2017 roku (k.187) prowadząc rozprawę od początku i wydając wyrok w sprawie, a zatem zarzut naruszenia art.404 kpk jest również co najmniej niezrozumiały.

Nie znajdując zatem eksponowanych w apelacji naruszeń przepisów postępowania zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (art.437§1 kpk), mając na względzie także, iż kara wymierzona oskarżonemu nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem, a na podstawie art.8 i art.2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono mu opłatę w kwocie 180 złotych.